

Arrest

nr. 294 146 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker genoot internationale bescherming in Griekenland, maar reisde op 13 mei 2018 naar België waar hij op 15 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2019 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde verzoek onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 19 september 2019 (RvV 19 september 2019, nr. 226 320).

1.3. Verzoeker diende op 14 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 24 februari 2020 een beslissing waarbij het volgende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 16 oktober 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 april 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 april 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 24 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Q.(…), S.(…) M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats; (…)

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, V van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Er kwam immers geen gedegen antwoord op de aangehaalde omstandigheid dat zij haar studies zou moeten stopzetten, evenals haar vrienden-en kennissenkring zou moeten verlaten en haar vriendin met wie zij een liefdesrelatie heeft.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privé- en familieleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Tevens bepaalt artikel 74/13 VW:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zoals reeds gesteld werd er in het kader van de aanvraag ex art. 9bis VW niet correct rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Mocht de beslissing ex art. 9bis VW vernietigd worden door de Raad, waar de verzoekende partij van uit gaat, dan zou dit moeilijk betwistbaar zijn.

Aldus werd artikel 74/13 VW eveneens geschonden.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. Verzoeker weerlegt nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet in het bezit is van *“een geldig papsoort, noch van een geldig visum”*. Deze vaststelling volstaat nochtans in beginsel om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aan verzoeker een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Verzoeker meent in zijn middel dat zijn in België opgebouwde privéleven onvoldoende naar waarde werd geschat bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens hem is er om die reden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.5. De Raad stipt vooreerst aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374), zodat verzoeker niet mag verwachten dat in de beslissing uitdrukkelijke motieven aangaande de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn opgenomen. Bovendien is het ‘privéleven’ geen element dat in artikel 74/13 wordt vermeld. Wat er ook van zij, artikel 8 van het EVRM vereist dat bij de afgifte van een terugkeerbesluit rekening wordt gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip *“privéleven”* in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.6. Verzoeker maakt in zijn middel melding van een opgebouwd privéleven in België en van de noodzaak om zijn studies stop te zetten, maar hij werkt dit geenszins verder uit. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat er in het administratief dossier een synthesenota is opgenomen van 29 maart 2023 waarin de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het recht op privéleven van verzoeker aan bod komen. Bovendien werd het door verzoeker in België opgebouwde privéleven wel degelijk besproken in het kader van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing, die op dezelfde dag dan onderhavig bevel aan verzoeker ter kennis werd gebracht, werd met betrekking tot verzoekers privéleven in België het volgende gesteld:

“Betrokkene haalt aan dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt en verwijst naar art. 8 van het EVRM, waarbij hij tevens verwijst naar het in België opgebouwde privéleven dat beschermd wordt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Betrokkene haalt aan dat, indien hij zijn aanvraag dient in te dienen in Griekenland, hij zijn huidige studie zou moeten stopzetten. Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is. Bij een inschrijving aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling kan betrokkene op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zijn studies niet kan verderzetten in Griekenland. Tot slot heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene haalt aan dat hij maar 10 maanden in Griekenland verbleef tegenover 2,5 jaar in België. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient aan te tonen dat het voor hem “bijzonder moeilijk” is om terug te keren naar Griekenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002).

Betrokkene verklaart dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar Afghanistan omdat zijn leven er in gevaar is, waardoor hij internationale bescherming verkreeg in Griekenland. Hij haalt aan dat het voor hem “bijzonder moeilijk” is om de aanvraag te doen vanuit Griekenland omdat hij verregaand is geïntegreerd in België en door de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming, waarvoor hij verwijst naar een rapport (AIDA Country Report: Greece – update, juni 2020, file:///C:/Users/Alexander/Downloads/aida_gr_2019update%20(2).pdf). Wat betreft de moeilijke situatie in Griekenland voor mensen met internationale bescherming en de verwijzing naar het rapport, hierbij dient vermeld te worden dat het rapport waarnaar verwezen wordt niet in de bijlagen is toegevoegd. Bovendien dient gemeld te worden dat betrokkene de verwijzing naar het rapport niet toepast op zijn eigen situatie. Het louter verwijzen naar een rapport volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanzien te worden. Verder legt betrokkene geen bewijzen neer die de bewering kunnen staven dat mensen met internationale bescherming in een moeilijke situatie verkeren in Griekenland. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de duur van zijn verblijf (2,5 jaar) en zijn elementen van verregaande integratie (dat betrokkene sinds 2018 in België verblijft, de vrienden- en kennissenkring van betrokkene, dat betrokkene Nederlands lessen heeft gevolgd bij Emmaüs Aalter, dat betrokkene een beroepsopleiding volgt bij het VTI Brugge voor keukenmedewerker, de diverse getuigenverklaringen, dat betrokkene hier heeft gewerkt om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de sociale bijstand), de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr. 112.863 van 26.11.2002).”

Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde aspecten van zijn privéleven, die zich zouden verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zou hebben veronachtzaamd. Ten overvloede wordt erop gewezen dat het beroep tegen de

onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de humanitaire regularisatieprocedure door de Raad werd verworpen in zijn arrest van 14 september 2023 (RvV 14 september 2023, nr. 294 145).

2.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur bij het nemen van het bestreden bevel zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN